

Capitolul 1

Louis Wu

Louis Wu se materializă în inima vieții de noapte a Beirutului, într-una dintre cabinele de transfer de destinație generală dispuse în șir.

Părul alb îi era strâns într-o coadă de aproape o jumătate de metru și strălucea precum zăpada artificială. Pielea de pe trup și de pe scalpul depilat era de un galben cromat; irișii ochilor erau aurii, iar pe roba de un albastru regal era imprimat un dragon stereoptic auriu. În secunda în care își făcu apariția, zâmbea cu gura până la urechi, dezvelindu-și dinții regulați, perfecți, de un alb perlat. Zâmbea și își flutura brațul. Însă zâmbetul începu să i se stingă. Într-o clipă dispăru complet, lăsând în urmă pielea fleșcăită ca o mască de cauciuc topit. Louis Wu își arăta vârsta.

Câteva clipe urmări cu privirea viața de noapte a Beirutului din jurul lui, oameni materializându-se în cabinele de transfer din locații necunoscute; mulțimile trecând pe lângă el la pas, acum, că trotuarele rulante fuseseră oprite pe timpul nopții. Pe urmă orologiile bătură ora 23.00. Louis Wu își îndreptă umerii și pași afară din cabină, ca să se alăture mulțimii.

În Resht, acolo unde petrecerea era în toi, ziua lui de naștere tocmai se încheiase. În Beirut era cu o oră mai devreme. Într-un restaurant liniștit în aer liber, Louis le făcu cinste tuturor cu rachiu și îi îndemnă pe cântăreții locali să cânte

în arabă și în interplanetară. Înainte de miezul nopții, plecă spre Budapesta.

Oare își dăduseră seama că fugise de la propria lui petrecere? Aveau să creadă că a plecat cu o femeie și se va întoarce în câteva ore. Însă Louis Wu plecase singur, sărind peste hotarul miezului de noapte, cu noua zi suflându-i în ceafă. Douăzeci și patru de ore nu erau îndeajuns pentru un om care sărbătorește două sute de ani.

Se puteau distra și fără el. Prietenii lui își purtau singuri de grijă. În această privință, standardele sale erau inflexibile.

În Budapesta îl așteptau vinuri și dansuri acrobatice, localnici care îl priveau ca pe un turist cu bani și turiști care îl credeau un localnic bogat. Dansă dansurile, dădu pe gât vinurile și plecă înainte de miezul nopții.

În München făcu o plimbare.

Aerul cald și curat mai limpezi din aburii minții. Pășii pe trotuarele puternic luminate, adăugând propria viteză la cea de șaisprezece kilometri pe oră a lor. Îi trecu prin minte faptul că fiecare oraș din lume avea trotuare rulante și toate se mișcau cu șaisprezece kilometri pe oră.

Gândul acesta era insuportabil. Nu era nou, ci doar insuportabil. Își dădu seama cât de mult semăna Münchenul cu Cairo și cu Resht... și cu San Francisco, Topeka, Londra și Amsterdam. Magazinele situate de-a lungul trotuarelor vindeau aceleași produse în toate orașele lumii. Oamenii care treceau în această noapte pe lângă el semănau cu toții între ei, îmbrăcați la fel. Nu-i categorisea ca pe americani, nemți sau egipteni, ci ca pe oameni ai șesurilor.

În trei secole și jumătate, cabinele de transfer învăluiseră lumea infinită a Pământului într-o rețea de transport instantaneu. Deosebirea dintre Moscova și Sydney era de o clipă și o monedă de zece centime stelare. În mod inevitabil, orașele se amestecaseră de-a lungul secolelor până când numele lor rămăseseră doar relicve ale trecutului. San Francisco și San Diego erau granițele dinspre nord și dinspre sud ale

unui singur mega-oraș întins de-a lungul coastei. Însă câți oameni mai știau acum care era capătul nordic și care cel sudic? Mult prea puțini.

O viziune foarte pesimistă pentru un om care își sărbătorea a două suta aniversare.

Însă amestecarea orașelor era reală. Louis fusese martorul acestui fenomen. Toate iraționalitățile noțiunilor de loc, timp și obiceiuri, amestecându-se într-o mare raționalitate de Oraș, cuprinzând întreaga lume, precum o pastă monocromă și anostă. Mai vorbea cineva astăzi germană, engleză, franceză, spaniolă? Toată lumea vorbea interplanetara. Stilurile tatuajelor se schimbau în același timp, peste tot în lume, într-un singur val monstruos.

Sosise timpul pentru un nou sabatic? În necunoscut, singur într-o capsulă spațială, cu pielea și ochii și părul în culoarea lor naturală, și barba crescându-i la voia întâmplării...

„Prostii“, își spuse în sinea lui. „Tocmai m-am întors dintr-un sabatic.“

Cu douăzeci de ani în urmă.

Dar miezul nopții se apropia. Louis Wu găsi o cabină de transfer, introduse în fantă cardul de credit și tastă Sevilla.

Se materializă într-o cameră însorită.

„Ce naiba?“, se miră, clipind.

Cabina de transfer trebuie s-o fi luat razna. În Sevilla nu era soare. Louis Wu vru să mai tasteze o dată, apoi se întoarse și rămase cu gura căscată.

Se afla într-o cameră de hotel complet străină: un decor suficient de prozaic încât să-l facă pe ocupantul său să pară de două ori mai straniu.

Din centrul camerei îl privea o creatură. Nu era nici om, nici umanoid. Se sprijinea pe trei picioare și se uita la Louis Wu din două părți. Avea două capete turtite, montate pe două gâturi subțiri și flexibile. Pielea care îi acoperea aproape în întregime trupul era albă și catifelată ca a unei mânuși. O coamă brună, aspră și deasă se întindea de la îmbinarea gâturilor

bestiei, de-a lungul șirei spinării și acoperea articulația, aparent foarte complexă, a piciorului posterior. Cele două picioare din față erau depărtate, astfel încât copitele mici cu gheare ale făpturii aproape că formau un triunghi echi-lateral.

Louis bănuia că arătarea era un animal extraterestru. În acele capete turtite nu era suficient loc pentru creiere. Însă băgă de seamă cocoșa care se ridica la îmbinarea gâturilor, acolo unde coama devenea un smoc gros, protectiv... și o amintire reveni din urmă cu optsprezece decenii.

Era un păpușar, un păpușar Pierson. Creierul și craniul erau sub cocoșă. Nu era un animal; era cel puțin la fel de inteligent ca un om. Iar ochii lui, câte unul în fiecare cap, adânciți în orbitele osoase, îl priveau țință pe Louis Wu din două direcții.

Louis încercă ușa. Era încuiată.

Era încuiată pe dinafară, nu pe dinăuntru. Putea să tasteze o destinație și să dispară. Dar gândul acesta nici nu-i trecu prin minte. Nu întâlnești în fiecare zi un păpușar Pierson. Specia părăsise spațiul cunoscut înainte să se nască Louis Wu.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Louis.

— Poți, răspunse extraterestru cu o voce care ar fi aprins imaginația unui adolescent.

Dacă Louis ar fi vizualizat o femeie care să se potrivească acelei voci, ar fi fost Cleopatra, Elena din Troia, Marilyn Monroe și Lorelei Huntz într-una singură.

— Ticăloasă injustiție!

Înjurătura părea mai mult decât potrivită în situația de față. Nu era drept ca o asemenea voce să aparțină unui extra-terestru cu două capete și cu sex nedeterminat!

— Nu-ți fie teamă, spuse extraterestru. Știi că poți să ieși dacă vrei.

— În colegiu am văzut fotografii cu ființe ca tine. Sunteți plecați de multă vreme... sau așa am crezut noi.

— Când semenii mei au fugit din spațiul cunoscut, eu n-am plecat împreună cu ei, răspunse păpușarul. Am rămas aici, pentru că aici au avut nevoie semenii mei de mine.

— Unde te-ai ascuns? Și în ce punct al Pământului suntem?

— Nu trebuie să te preocupe. Ești Louis Wu MMGREWPLH?

— Știi cum mă cheamă? Mă căutai?

— Da. Am descoperit că putem manipula rețeaua de cabine de transfer a acestei planete.

Louis își dădu seama că era posibil. Aveai nevoie de o avere ca să mituiești pe cine trebuie, dar se putea face. Însă...

— De ce?

— Asta ar fi o explicație destul de amplă...

— Nu ai de gând să mă lași să ies din cabină?

Păpușarul rămase pe gânduri.

— Nu cred că am încotro. Dar mai întâi trebuie să te avertizez că sunt înarmat. O să te opresc dacă mă ataci.

Louis Wu scoase un sunet dezaprobat.

— De ce aș face asta?

Păpușarul nu răspunse.

— Acum îmi amintesc. Sunteți niște fricoși. Întregul nostru sistem etic este bazat pe lașitate.

— Oricât de incorectă ar fi observația ta, părerea voastră despre noi ne va fi de folos.

— Ei bine, se putea și mai rău, admise Louis.

Fiecare specie rațională avea slăbiciunile ei. Păpușarii erau mai rezonabili decât trinocii, paranoici în privința rasei lor, ori decât kzinii, cu instinctele lor puternice de prădători, ori decât grogii sesili cu... zburătoarele lor substitute pentru mâini.

Vederea păpușarului scosese la iveală o mansardă întreagă de amintiri prăfuite. Informații pe care le cunoștea despre păpușari și imperiul lor comercial, interacțiunile lor cu umanitatea, dispariția lor subită și surprinzătoare se amestecau cu gustul primei țigări de tutun a lui Louis, cu senzația tastelor mașinii de scris sub degetele stângace, lipsite de

experiență, cu listele de cuvinte din limba interplanetară pe care trebuia să le învețe pe de rost, sunetul și gustul englezei, cu incertitudinile și timiditatea tinereții.

Studiase păpușarii în timpul unui curs de istorie la colegiu, apoi uitase de ei pentru o sută optzeci de ani. Incredibil cum mintea omenească poate înmagazina atât de multe!

— Voi rămâne în cabină dacă în felul acesta te simți mai în siguranță, îi spuse el păpușarului.

— Nu. Trebuie să vorbim față în față, răspunse creatura și se puse în gardă.

Mușchii se încordară și tresăriră pe sub pielea albicioasă. Apoi ușa cabinei de transfer se deschise cu un clinchet. Louis Wu păși în cameră.

Păpușarul se dădu câțiva pași înapoi.

Louis se lăsă într-un fotoliu, dar nu ca să se odihnească, ci mai mult pentru liniștea păpușarului. Arăta mai inofensiv așezat. Fotoliul era unul obișnuit, autoajustabil, de masaj, pentru uz exclusiv omenesc. Abia acum Louis simți un miros discret, destul de plăcut, care îi amintea de un magazin de condimente și de un laborator de chimie.

Extraterestrul își strânse sub el piciorul din spate și se așeză.

— Te întrebi de ce te-am adus aici. Explicația e destul de complexă. Ce știi despre specia mea?

— A trecut mult timp de când am fost la școală. Ați avut un imperiu comercial, nu? Ceea ce noi numim spațiul cunoscut era doar o parte din el. Știu că trinocii erau clienții voștri, iar noi i-am întâlnit pe trinoci abia în urmă cu douăzeci de ani.

— Da, făceam comerț cu trinocii. În mare parte prin intermediul roboților, din câte îmi amintesc.

— Ați avut un imperiu comercial vechi de cel puțin două secole și întins pe ani-lumină. Și pe urmă ați plecat. Ați renunțat la tot. De ce?

— Nu-și mai aduce nimeni aminte? Am fugit de explozia nucleului galactic!

— Știi despre explozie.

Ca prin vis, Louis chiar își amintea că reacția în lanț a novelor în punctul central al galaxiei fusese descoperită de fapt de extraterestri.

— Dar de ce să fugiți acum? Stelele nucleului s-au transformat în nove în urmă cu zece mii de ani. Explozia va ajunge aici abia peste alți douăzeci de mii de ani.

— Oamenii ar trebui să ia lucrurile ceva mai în serios, răspunse păpușarul. Altfel vor avea de suferit. Nu vedeți primejdia? Radiația de-a lungul frontului undei va face această parte a galaxiei imposibil de locuit.

— Douăzeci de mii de ani e o perioadă lungă.

— Exterminarea tot exterminare rămâne chiar și în douăzeci de mii de ani. Semenii mei au plecat în direcția Norilor lui Magellan. Dar unii dintre noi am rămas, în cazul în care migrația păpușarilor ar întâmpina vreun obstacol. Acum a întâmpinat.

— Cum așa? Ce fel de obstacol?

— Încă n-am permisiunea să răspund la această întrebare. Dar poți arunca o privire aici, zise păpușarul și se întinse spre un obiect de pe masă.

Louis, care se întrebasese unde își ținea păpușarul brațele, văzu că își folosea gurile pe post de mâini.

Niște mâini destul de abile, băgă de seamă, când păpușarul se întinse precaut peste masă ca să-i dea o hologramă. Buzele lungi ca de cauciuc ale păpușarului se extindeau aproape o jumătate de metru. Erau la fel de uscate ca degetele omenesti și erau mărginite de mici proeminențe asemănătoare degetelor. În spatele dinților pătrați, Louis zări mișcarea unei limbi bifurcate.

Luă holograma și privi în ea.

La început nu pricepu nicio iotă, dar o privi în continuare, așteptând să se deslușească. Înfățișa un disc mic de un alb strălucitor, care putea fi un soare, G0, K9 sau K8, cu o dungă subțire, neagră și dreaptă, care-l tăia în două. Însă nu

putea fi un soare. Ascunsă parțial în spatele lui, pe fundalul de smoală al spațiului, se zărea o fâșie de cer azuriu. Fâșia albastră era perfect dreaptă. Era bine definită, solidă, artificială și mult mai lată decât discul strălucitor.

— Arată ca o stea cu un inel în jur, spuse Louis. Ce este?

— Dacă vrei, păstrează-o pentru studiu. Acum pot să-ți spun de ce te-am adus aici: propun să alcătuim o echipă de explorare, care să aibă patru membri, incluzându-ne pe noi doi.

— Ca să exploreze ce?

— Încă n-am permisiunea să-ți spun.

— Asta-i bună! Trebuie să fiu nebun să mă arunc orbește în ceva ce nu cunosc.

— La mulți ani cu ocazia împlinirii a două sute de ani!

— Mulțumesc, răspunse Louis mirat.

— De ce ai plecat de la petrecere?

— Nu e treaba ta.

— Ba este. Fă-mi plăcerea, Louis Wu. De ce ai plecat de la petrecere?

— Am decis pur și simplu că douăzeci și patru de ore nu sunt suficiente pentru a sărbători vârsta de două sute de ani. Așadar, am decis să-mi prelungesc ziua de naștere și să mă materializez în altă parte înainte de miezul nopții. Ca străin de această planetă, n-ai cum să înțelegi...

— Vasăzică erai încântat de cât de bine mergeau lucrurile?

— Nu chiar, nu...

Louis își aminti că nu fusese încântat. Chiar deloc. Deși petrecerea era destul de reușită. Începuse la un minut după miezul nopții. De ce nu? Prietenii lui erau toți în același loc. Nu avea niciun motiv să irosească vreun minut. Peste tot în casă existau fotolii în care puteai trage un pui de somn rapid. Cei care nu voiau să piardă nimic aveau la dispoziție droguri care te țineau treaz, unele cu efecte secundare interesante, altele fără.

Veniseră invitați pe care Louis nu-i mai văzuse de un veac și invitați pe care îi vedea zilnic. Cu mult timp în urmă,

unii îi fuseseră dușmani de moarte. Veniseră femei pe care le uitase cu desăvârșire și nu-i venea să creadă cât de mult i se schimbaseră gusturile.

După cum se așteptase, prea multe ore ale zilei lui de naștere fuseseră irosite cu prezentările. Listele de nume pe care le învățase pe de rost dinaintea! Prea mulți prieteni fuseseră dați uitării.

Și cu câteva minute înainte de miezul nopții, Louis Wu pășise într-o cabină de transfer, tastase locația și se făcuse nevăzut.

— Eram plictisit de moarte, spuse el. „Povestește-ne despre ultimul tău sabatic, Louis.” „Dar cum poți suporta să stai singur atât de mult timp, Louis? Ce inteligent din partea ta să-l inviți pe ambasadorul trinocilor, Louis! De când nu ne-am mai văzut, Louis!” „Hei, Louis, de ce e nevoie de trei jinxieni să vopsească un zgârie-nori?”

— Habar n-am. De ce?

— Poftim?

— De ce e nevoie de trei jinxieni?

— Ah! Păi, unul ca să țină pulverizatorul de vopsea și doi ca să miște blocul de sus în jos. Am auzit gluma asta la grădiniță. Tot lemnul uscat al vieții mele, toate poantele vechi, toate într-o singură casă uriașă. Nu mai suportam.

— Ești un tip care nu stă locului, Louis Wu. Sabaticele tale – tu ai venit cu ideea, nu-i așa?

— Nu-mi amintesc, dar a prins destul de bine. Cei mai mulți dintre prietenii mei iau sabatic.

— Dar nu la fel de frecvent ca tine. Cam la patruzeci de ani, te plictisești de compania oamenilor, părăsești planetele lor și te îndrepti spre hotarul spațiului cunoscut. Treci dincolo de această graniță, de unul singur într-o capsulă spațială, și rămâi acolo până simți din nou nevoia de companie. Te-ai întors din ultimul sabatic, al patrulea, în urmă cu două decenii. N-ai astâmpăr, Louis Wu. Pe fiecare planetă a oamenilor ai trăit suficient de mult timp încât să fii luat

drept localnic. Astă-seară ai plecat de la propria ta aniversare. Iar nu-ți găsești locul?

— E treaba mea ce fac, nu-i așa?

— Da. Treaba mea e să găsesc recruți. Tu ai fi o alegere bună ca membru al echipei mele de explorare. Îți asumi riscuri, dar abia după ce te-ai gândit bine. Nu-ți este teamă să fii singur. Ești suficient de precaut și de inteligent încât să mai fii în viață după două secole. Pentru că nu ți-ai neglijat nevoile medicale, ai condiția fizică a unui bărbat de douăzeci de ani. Și în ultimul rând, dar cel mai important, se pare că apreciezi compania extraterestrilor.

— Categorical.

Louis cunoștea câțiva xenofobi și îi privea ca pe niște neghiobi. Viața devenea îngrozitor de plictisitoare când ți-o petreceai doar în preajma oamenilor.

— Dar n-ai vrea să te arunci cu capul înainte. Louis Wu, nu-ți ajunge că eu, un păpușar, îți voi fi alături? Ce te-ar putea înspăimânta pe tine fără să mă înspăimânte mai întâi pe mine? Precauția inteligentă a rasei mele este proverbială.

— Ai dreptate, răspunse Louis.

De fapt, era intrigat. Xenofilia, neliniștea și curiozitatea mergeau mână-n mână: oriunde mergea păpușarul, Louis Wu avea să-l însoțească. Însă voia să afle mai multe.

Iar poziția din care negocia era excelentă. Un extraterestru n-ar locui de bunăvoie într-o asemenea cameră. Această cameră de hotel cu înfățișare obișnuită, o cameră reconfortant de normală din punctul de vedere al unui locuitor al Pământului, sigur a fost special mobilată pentru recrutare.

— Dacă nu-mi poți spune scopul misiunii, poate îmi vei spune unde ai de gând să explorezi?

— Locul se află la două sute de ani-lumină de aici în direcția Micului Nor al lui Magellan.

— Dar ne-ar lua aproape doi ani să ajungem acolo la viteza maximă de hiperpropulsie.

— Nicidecum. Avem o navă care călătorește cu o viteză mult mai mare decât o navă convențională cu hiperpropulsie. Poate străbate un an-lumină în cinci sferturi de minut.

Louis deschise gura, însă nu scoase niciun sunet. Un minut și cincisprezece secunde?

— Asta n-ar trebui să te surprindă, Louis Wu. Cum altfel am fi putut trimite un agent până în nucleul galactic, ca să studieze reacția în lanț a novelor? Ar fi trebuit să-ți dai seama că există o astfel de navă. Dacă misiunea va reuși, intenționez să las nava echipajului meu, inclusiv planurile cu care să construiască altele. Așadar, această navă e... plata, recompensa voastră sau cum vrei să-i spui. Îi poți observa caracteristicile de zbor când ne vom alătura migrației păpușarilor. Tot atunci vei afla și ce ne propunem să explorăm.

Să se alătore migrației păpușarilor.

— Contează pe mine, spuse Louis Wu.

Primea șansa să fie martorul migrației unei întregi specii raționale! Să vadă nave uriașe purtând la bordul lor mii sau milioane de păpușari, întregi sisteme ecologice funcționale...

— Bine, spuse păpușarul și se ridică. Echipajul nostru va fi format din patru membri. Să mergem să-l recrutăm pe cel de-al treilea membru.

Și intră bocănind în cabina de transfer.

Louis strecură în buzunar holograma criptică și îl urmă. În cabină, încercă să citească numărul de pe ecran. Dacă ar fi văzut numărul, ar fi înțeles unde se află, însă păpușarul tastă prea iute. Dispărură.

* * *

Louis Wu ieși din cabină în urma păpușarului, pășind într-un restaurant luxos. Recunoscuse locul după decorul negru-auriu și după dispunerea prostească în formă de potcoavă a separeurilor. Erau în Restaurantul Krușenko, la New York.

În urma păpușarului se auziră șoaapte nedumerite. Un ospătar, imperturbabil ca un robot, îi conduse la o masă. Unul dintre scaune fusese dat la o parte și înlocuit de o pernă mare și pătrătoasă, pe care extraterestrul și-o așează între șold și piciorul din spate când se așează.

— Erai așteptat, observă Louis.

— Da, i-am anunțat dinainte. Extratereștrii sunt clienți obișnuiți ai locului.

În acea clipă Louis observă și alți meseni extratereștri: patru kzini la masa alăturată și un kdatlyn în partea cealaltă a sălii. Era de așteptat, cu sediul Organizației Națiunilor Unite atât de aproape. Louis comandă o limonadă cu tequila și o bău dintr-o suflare când îi fuse adusă.

— Ai avut o idee excelentă, spuse el. Mai că n-am murit de foame.

— N-am venit aici să mâncăm, ci să-l recrutăm pe cel de-al treilea membru al echipajului.

— Ah, da? Într-un restaurant?

Păpușarul își ridică vocea să răspundă, însă replica lui nu era un răspuns:

— Îl cunoașteți pe kzinul meu, Kchula-Rrit? E animalul meu de companie!

Louis fu cât pe ce să se înece cu băutura. La masa din spațele păpușarului stăteau patru namile cu blană portocalie. Kzini. Când îl auziră pe păpușar, se întoarseră, dezvelindu-și dinții ascuțiți precum acele. Zâmbeau? Imposibil ca un asemenea rictus să fie un zâmbet. Mai ales pe fața unui kzin.

Numele – Rrit – aparținea familiei Patriarhului kzinilor. Louis, dând pe gât ce mai avea în pahar, ajunse la concluzia că nu mai conta. Oricum insulta era mortală și nu puteai fi linșat decât o singură dată în viață.

Kzinul cel mai apropiat de ei se ridică.

Avea o blană deasă, portocalie, cu dungi negre deasupra ochilor. Semăna cu o pisică vărgată foarte grasă, înaltă de doi metri și jumătate. Dar nici vorbă de grăsime. Kzinul era un pachet de mușchi, netezi, puternici și straniu dispuși peste un schelet deopotrivă de neobișnuit. Din labele ca o pereche de mânuși, din piele neagră, scoase niște gheare ascuțite și strălucitoare.

Un sfert de tonă de carnivor rațional se aplecă amenințător peste păpușar și zise:

— Ia spune-mi, ai impresia c-o să scapi cu viață după ce l-ai insultat pe Patriarhul kzinilor?

Păpușarul răspunse fără ezitare și fără tremur în glas:

— Eu sunt cel care, pe o planetă care orbitează în jurul stelei Beta din constelația Lirei, am lovit în pânțe cu copita din spate un kzin căruia i se spunea Căpitanul Chuft și i-am fracturat trei coaste din structura endoscheletală. Am nevoie de un kzin curajos.

— Continuă, spuse monstrul blănos cu ochi negri.

În ciuda limitărilor impuse de forma gurii sale, interplanetara kzinului era excelentă. Însă vocea lui nu trăda nicio notă din furia pe care cu siguranță o simțea. Nici kzinul, nici păpușarul nu arătau nicio emoție. Louis avea senzația că e martorul unui ritual străvechi.

Carnea așezată dinaintea kzinilor era în sânge și aburindă; fusese încălzită la temperatura corpului înainte să fie servită. Și toți kzinii zâmbeau.

— Eu și acest om vom explora un loc la care niciun kzin n-a visat vreodată. Avem nevoie de un kzin în echipaj. Îndrăznește vreunul să urmeze comanda unui păpușar?

— Se spune că păpușarii mănâncă doar frunze și fug din calea bătăliei în loc să-i țină piept.

— O să decizi singur dacă e adevărat sau nu. Dacă supraviețuiești, drept răsplată vei primi planurile unui nou și important tip de nave, plus un model al respectivei nave. Plata e pe măsura unei aventuri foarte riscante.

Păpușarul, își spuse Louis în sinea lui, nu irosea nicio ocazie de a-i insulta pe kzini. Nimeni nu îi oferă unui kzin un spor de risă! Kzinul se aruncă în calea primejdiei, fără să-i pese de riscuri!

Dar kzinul lor nu răspunse decât:

— Primesc.

Ceilalți trei kzini mârâiră spre el. Cel care acceptase să li se alăture le răspunse în același fel.

Mârâitul unui singur kzin sună ca o încăierare între pisici. Patru feline discutând aprins sună ca un război în toată regula. Atenuatoarele sonice se activară automat în restaurant și mârâiturile se estompară, deși se auzeau în continuare, în surdina.

Louis mai comandă ceva de băut. Cunoscând câte ceva din istoria kzinelor, aceia patru dădeau dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine. Păpușarul era încă viu și nevătămat.

Cearța se stinse și cele patru creaturi păroase se întoarse-ră spre ei. Cel cu ochii marcați cu negru întrebă:

— Cum te numești?

— Am luat numele omenesc de Nessus, răspunse păpușarul. Adevăratul meu nume este...

O muzică orchestrală răsună pentru o clipă din gâtlejurile impresionante ale păpușarului.

— Excelent, Nessus. Trebuie să vă spun că noi patru alcătuim o ambasadă kzină pe Pământ. Acesta este Harch, acela e Ftanss, cel cu dungi galbene este Hroth. Eu, fiind doar un ucenic și un kzin dintr-o familie de rang inferior, n-am nume. Sunt numit după profesia mea: Tălmaciul Animalelor.

Louis își ținu gura.

— Problema este că e nevoie de noi aici. Niște negocieri delicate... însă nu e treaba voastră. S-a decis că eu sunt singurul care poate fi înlocuit. Dacă noul vostru tip de navă se dovedește a fi valoros, voi veni cu voi. Altfel voi fi nevoit să-mi dovedesc curajul pe alte căi.

— Răspunsul tău îmi convine, spuse păpușarul și se ridică.

Louis rămase așezat.

— Care e forma kzineză a titlului tău? întrebă el.

— În limba Eroului... zise kzinul și mieună o notă crescătoare.

— Și de ce n-ai spus așa de la bun început? A fost o insultă intenționată?

— Da, răspunse Tălmaciul Animalelor. Eram furios.

Având alte standarde în privința tactului, Louis se așteptase ca kzinul să mintă. Pe urmă Louis s-ar fi prefăcut că îl crede și kzinul ar fi fost mai politicos în viitor... dar era prea târziu să dea înapoi. Louis ezită o fracțiune de secundă înainte să întrebe:

— Și cum este obiceiul?

— Trebuie să ne luptăm cu mâinile goale, îndată ce lansezi provocarea. Sau unul dintre noi trebuie să-și ceară scuze.

Louis se ridică în picioare. Asta era sinucidere curată, dar, fir-ar mama ei de nedreptate, știa foarte bine care era obiceiul.

— Te provoc, spuse el. Dinte pentru dinte și unghie pentru gheară, din moment ce nu putem împărți Universul în pace.

Fără să ridice privirea din pământ, kzinul căruia i se spunea Hroth rosti:

— Trebuie să-mi cer iertare în numele camaradului meu, Tălmaciul Animalelor.

— Poftim? se miră Louis.

— Asta e rolul meu, spuse kzinul cu dungi portocalii. Este natura kzinilor să se găsească în situații care se pot rezolva fie prin scuze, fie printr-o încăierare. Știm ce se întâmplă

când intrăm în luptă. Astăzi suntem mai puțini de o optime din câți eram atunci când kzinii i-au întâlnit pe oameni. Planetele noastre coloniale sunt planetele voastre coloniale, speciile sclave nouă sunt eliberate și învățate tehnologie și etică omenească. Dacă vreunul dintre noi trebuie să-și ceară scuze sau să lupte, rolul meu e să cer scuze.

Louis se așează. Se părea că mai avea zile de trăit.

— N-aș vrea să am jobul tău pentru nimic în lume, zise el.

— Bineînțeles că nu, dacă ești dispus să lupți cu mâinile goale cu un kzin. Însă Patriarhul nu mi-a găsit utilitate în altă parte. Nu sunt foarte isteț, am sănătatea șubredă și coordonarea teribilă. Cum altfel mi-aș putea păstra numele?

Louis își sorbea băutura, rugându-se în gând ca cineva să schimbe subiectul. Un kzin umil i se părea de toată jena.

— Să mâncăm, spuse cel pe care îl numeau Tălmaciul Animalelor. Dacă misiunea noastră nu e urgentă, Nessus.

— Deloc. Echipajul încă nu este complet. Colegii mei mă vor contacta când îl vor fi localizat pe cel de-al patrulea membru. Între timp, să mâncăm.

Înainte să se întoarcă la masa lui, Tălmaciul Animalelor i se adresă omului:

— Louis Wu, am găsit provocarea ta exagerat de verbală. Când provoci un kzin, e suficient un simplu răcnet de furie. Răcnești și ataci.

— Răcnești și ataci, repetă Louis. Fantastic.